

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Першого червня неждано й негідано, в що вірити справді не хочеться, лідеру Дніпропетровської обласної Асоціації фермерів та приватних землевласників виповнилося 59 років. З чим ми його і вітаємо.

Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ:

ПОРТРЕТ НА ФОНІ БУРХЛИВИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ

Мудрі китайці здавна не сумніваються, що невдячніше над усе жити в епоху радикальних змін. А у нас кажуть, що наперекір усім випробуванням за одного битого двох небитих дають. Та є серед нас людина, за котру і не двох, а і трьох, п'ятьох та й більше небитих не шкода міняти. Його ім'я - Анатолій Іванович Гайворонський. І справа не лише в тому, що на зорі існування свого фермерського господарства у селі Спаському Новомосковського району він пережив силовий напад тамтешнього негідника та мерзотника, новоспеченого ніби як ватажка аграрного підприємства, прізвище якого сьогодні краще й не згадувати - він і такої «слави» не вартий. А ось Анатолій Іванович уже вписав своє ім'я в число гідних і стійких, наполегливих і послідовних першопроходців доленосних, однак надто складних і більше, ніж суперечливих, бо насправді драматичних аграрно-земельних перетворень в незалежній уже Україні.

Що таке опір, приміром, металів чи і всіх інших матеріалів, ми не знаємо. Це відомо фізикам. Але ми достеменно знаємо, що

таке шалений, часом до сказу, до речі, опір системи, яка на брехливих словах ніби усіма фібрами своєї душі за блага для народу, та насправді спить і бачить народ безправним і в кабалі. Котра обіцяє золоті гори, медові ріки і кисільні береги тим же селянам, наприклад, а тим часом зганяє з рідних сіл, відбирає надію на пристойне майбутнє - землю-матір і годувальницю. Далеко й далеко не всі, якщо неймовірно й мало хто врешті-решт спромігся у нас, на жаль, здолати цей безпрецедентний опір чиновницьких кланів, усіх в роздріб і оптом злодіїв та зловмисників, потвор і новоявлених перевертнів, корупціонерів і бариг, особливо земельних, казнокрадів і руйнівників держави та підступних продажних зрадників народу, готових за зайвий шматок землі чи майна на дурничку подавитися. І з сумної пісні слів не викинути, тому скажемо й відвертіше: багато серед колег-фермерів Анатолія Гайворонського чи просто селянських діячів та лідерів здалися, покійно склали

руки перед негідниками усіх мастей, перед шахраями, здириками, рекетирами і хабарниками, навіть пішли з ними на «співпрацю», покійно сплачуючи данину, аби лишень їх не чіпали. А ось Гайворонський один з небагатьох, хто не тільки не скорився теперішній нещирій і у дійсності загрозливій системі, а кинув їй виклик, вийшов фактично на відкритий бій. На протиборство не на життя, а на смерть, якщо хочете знати. І з перших кроків Анатолія Івановича-бійця суть цієї «дуелі» - не хто кого, а селянська правда і справедливість має домогтися бути зверху. Для цього він не шкодує себе і особистого спокою і навіть благополуччя та віддано захищає інтереси по суті усіх селянських мас. Одне діло, що Гайворонський зумів створити власне доволі успішне фермерське господарство. Заодно і мало того, що його як фермера поважають земляки та орендодавці земельних паїв. Слава про Анатолія Івановича як господаря-товаровиробника і виразника та захисника прав і потреб сільського люду давно не лежала на місці і не лежить зараз. Та цього для нього виявилось замало. Окрема сторінка життя і зусиль Гайворонського пов'язана з обласною Асоціацією фермерів та приватних землевласників, котру очолює він ось уже третю каденцію. І мало хто знає, що очолив свідомо та з чіткою метою усіх своїх соратників-колег на Дніпропетровщині об'єднати і згуртувати в бойовий й безкомпромісний загін однодумців і повести за собою на досягнення чітко благодородних цілей. Щоб творити й дерзати, не відступати і не поступатися усім разом, шикуватися пліч-о-пліч дружно й рішуче кожного разу, коли виникає у цьому потреба. А необхідність у цьому трапляється таки дуже й дуже часто. Погодьтеся, що майже кожного дня. І виникатиме сьогодні та завтра все ще й частіше, адже ринок землі, про який так багато і вперто говорили-лякали «меншовики», уже практично набрав своїх нищівних обертів. Не випадково, зрештою, свідомі і реально мислячі фермери Дніпропетровщини вважають: усім їм неймовірно поталанило, що обласну Асоціацію очолює Гайворонський. Залишається сподіватися, що чимдалі нарешті все більше і більше серед них з'являтиметься однодумців Анатолія Івановича, готових ставати поруч з ним в багаточисельні ряди що називається безстрашних «фронтівиків» та багнетів земельних сутичок, зіткнень і перегонів. Якщо хочете знати, чимало фермерів і

сусідніх областей заздрять фермерам нашої, що настільки безкомпромісний та войовничий тут лідер Асоціації фермерів і приватних землевласників. Цим залишається не лише пишатися, але й дорожити та користуватися. Особливо враховуючи, що Анатолій Гайворонський віднедавна обраний ще й першим заступником голови Всеукраїнського конгресу фермерів. Сміємо запевнити і не сумніватися, що на цю посаду він згодився не для зайвих реалій, а щоб мати змогу ще плідніше і результативніше боротися за одвічні інтереси українських сільських товаровиробників та вітчизняних сільських населених пунктів. Адже нині питання справді стоїть так, що українське село, колись української нації та її духовних скарбів, опинилося на грані зникнення. Боронити і захищати наше село випадає усім разом, але й не безпідставно під орудою та проводом таких полководців, як Анатолій Іванович Гайворонський.

П'ятдесят дев'ять років - це не просто шлях, пройдений ним в нелегких випробуваннях і зі здобутими досягненнями. Це ще й вельми непересічний досвід, нагромаджений невтомним трударем землі і нездоланим бійцем за інтереси селянського народу. Звідси дуже приємно, що Гайворонський і сьогодні явню живе так, наче у нього все ще, тобто головні звершення і перемоги, попереду. Це вселяє надію не розминутися усім нам разом з відродження і розквітом, неодмінно і неминуче заможним майбутнім нашого невмирущого й самобутнього села. Інша річ, що шлях до цього досі все ще не трояндами встелений, і найперше, що сьогодні випадає бажати Анатолію Івановичу багато літ поспіль ще зберігати притаманні йому неспокої та небайдужу вдачу і бійцівську наснагу завжди бути попереду в борні за справи сільського народу і українського села. В житті, говорять, як на довгій ниві, а нива, яку обробляє, доглядає і плакає фермер Гайворонський, дійсно не кінчається. Кінця-краю їй не видно!

Хай щастить і здоровиться - з роси Вам і води, шановний Анатолію Івановичу!

Редакція газети «Фермер Придніпров'я»

Асоціація фермерів Межівського району Щиро вітає Анатолія Івановича з Днем народження! Ми дуже цінуємо Вашу відданість нашій нелегкій фермерській справі. Глибоко шануємо Вас за мужність, велике людське серце, рішучість й безкомпромісність на захисті наших інтересів! Здоров'я й сил Вам на многії літа. Родинного благополуччя, щедрих урожаїв!

Запрацювала повноцінна інтернет-версія газети за адресою <https://gazeta-fp.com.ua>

Життя динамічно розвивається. Щоб іти в ногу з часом, редакція нашої газети започатковує повноцінну інтернет-версію «Фермера Придніпров'я», де будуть не тільки розміщуватися найкращі, злободенні матеріали друкованої версії, але оперативно доповнюватимуться стрічкою агроновин Придніпров'я та України в цілому, а також аналітичними оглядами стану АПК. Зроблено це ще й для того, щоб поживавити спілкування з фермерами, землевласниками, що важливо особливо нині, напередодні відкриття ринку землі.

Щередплата-2021

ПЕРЕДПЛАТА на «Фермер Придніпров'я» з червня» триває

Щоб отримувати газету з липня 2021 року, поспішіть на поштове відділення до 25 червня.

На сьогодні вартість передплати (плюс вартість послуг УКРПОШТИ):
місяць - (20+ 5.56) = 25.56 грн.
3 місяці - (60+16.68) = 76.68 грн.
6 місяців - (120+33.36) = 153.36 грн.

Передплатний індекс у Каталозі обласних видань 60092.

А кіт ковбаску уминає...

...неначе й не до нього річ. Цей вираз доречно згадати з приводу чергового виклику судової системи України. Стався він 2 березня в місті Дніпро, де судді Дніпровського апеляційного суду Тетяна Куценко, Ельвіра Демченко та Микола Макаров фактично узаконили нікчемний правочин - договір оренди землі 2013 року, на 49 років, який замість її власника Миколи Гнілова з Межової... підписала інша особа! Слуги Феміди, відомі у краї за публікаціями «Фермера Придніпров'я», своєю постановою скасували рішення Межівського районного суду 26 листопада 2020 року, котрим договір із підробленим підписом нині покійного власника ріллі, що підтвердила судово-почеркознавча експертиза, був визнаний недійсним. Отаке «верховенство права» у нашій державі.

Григорій ДАВИДЕНКО

Три договори оренди на одну ділянку. Усі - різні

Свого часу Лука і Надія Гнілови із Новопавлівки Межівського району багаторічною працею в місцевому колгоспі «Світанок» заробили право на земельну частку. Після них земельні паї перейшли до сина Миколи Гнілова, котрий навчав молодих водіїв у Межівській ДОСААФ. Він об'єднав ці частки в єдину земельну ділянку площею 14, 2 гектари, з одним кадастровим номером, переформив право власності. Пізніше, а саме 4 січня 2017-го, Микола Лукич склав заповіт на користь доньки Оксани, Буханець за прізвищем чоловіка. Поки тривали судові слухання, у ФГ «Адоніс» нарешті визнали, що за користування землею слід платити. І направили «Укрпоштою» Олені Буханець орендну плату за 2018-2019 роки в сумі 18 039 гривень. Тобто якраз мінімально визначені законом 3 % від нормативно-грошової оцінки ріллі. На сьогодні це геть «смійна» сума, погодьтєся, реальна у два з половиною, а то і три рази вища. А 14 вересня 2020 року до суду надійшли з Харкова висновки почеркознавчої експертизи, яка встановила, що замість Миколи Гнілова свій підпис у договорі оренди його землі поставила інша людина. Відтак суд цілком логічно зробив висновок, що волевиявлення орендодавця на укладення договору не було, його умови він не погоджував.

Зваживши всі докази і аргументи сторін, викладені в матеріалах справи на 9-ти сторінках вступної та мотивувальної частин рішення, у резолютивній частині суддя Олександр Юр'єв 26 листопада виніс вердикт:

- Рішення держреєстратора Межівського районного управління Ольги Пушної про державну реєстрацію договору оренди земельної ділянки Миколи Гнілова площею 14, 2 га за ФГ «Адоніс» скасувати. Стягнути з фермерського господарства на користь О. Буханець понесені нею судові витрати: судовий збір – 768 гривень, почеркознавча експертиза – 3922 гривні, правова допомога – 4050 грн.

Чому апеляція «поламала» рішення Межівського суду?

Здавалося б, подавати апеляційну скаргу на це об'єктивне, виважене рішення катма сенсу. Але ФГ «Адоніс» це зробило з аргументами: Михайло Дмитрів мав право підписувати договір оренди землі від імені Миколи Гнілова, бо той начебто надав таке доручення. І що два інші договори оренди землі, не зареєстровані, якраз і є дійсними. Чому ж їх не подали на реєстрацію? Чи й у довіреності такий «справжній» підпис власника, як у зареєстрованому екземплярі? Проте, як не дивно, Дніпровський апеляційний суд 2 березня ц. р. визнав, що не узаконені, а отже, недійсні права орендаря вагоміші, ніж права власника ділянки! Мотивація дій суду дослівно наступна:

- Встановлено, що на виконання умов договору оренди землі від 24 вересня

2013 року Миколою Гніловим за життя отримано плату за оренду землі від ФГ «Адоніс», тобто укладений договір фактично виконувався сторонами. Ухвалюючи рішення, суд першої інстанції прийшов до висновку, що спірний договір не є укладеним, тому саме з цих підстав підлягають задоволенню позовні вимоги в частині скасування державної реєстрації. Колегія суддів не може погодитися з таким висновком, оскільки зазначені підстави недійсності спірного правочину позивачем заявлені не були. Тоді як нормами статті 13 ЦПКУ закріплено, що суд розглядає справу у межах заявлених позовних вимог.

Ось так логічне припущення суду, що нікчемний правочин не є укладеним – а так все і є насправді, бо діючим вважається лише зареєстрований договір, і послужило однією з причин того, що колегія суддів Дніпровського апеляційного суду рішення Межівського районного суду скасувала, а Оксані Буханець у задоволенні позовних вимог відмовила. В тексті постанови судді геть не взяли до уваги факт підробки підпису Миколи Гнілова в зареєстрованому договорі оренди. А ще заявили, що «його довіреність Михайлу Дмитрієву дійсна і ніким досі не оспорювалася». Але ж у п. 6, ч. 1, ст. 248 Цивільного кодексу України «Припинення представництва за довіреністю» чітко зазначено: «представництво за довіреністю припиняється у разі смерті особи, яка видала довіреність». Припустити, що про цю статтю Цивільного кодексу нічого не видали аж три досвідчені судді апеляційного суду можна, але з вірогідністю нуль відсотків.

Абсолютно нелогічним виглядає і фактичне узаконення договору оренди, бо відповідно до ч. 1 ст. 14 Закону України «Про оренду землі» договір оренди землі укладається в письмовій формі, а за статтею 18 цього Закону, він набирає чинності після його державної реєстрації. Але ж де-юре договору не існує, бо підпис власника підроблений! Тобто законне рішення суду першої інстанції в апеляції «поламали» без належних на те підстав.

Чому ж так сталося? Подейкують, що деякі слуги Феміди Дніпровського апеляційного суду «колядують» і в свята, і у будні. І що раніше їм заносили по півтори тисячі «зелених» на брата чи сестру, а останнім часом загальна сума «стартує» вже від 5 тисяч, залежно від складності справи. Так це чи інак, може встановити лише інший суд. Проте цікавими є два недавніх факти. Третьюго березня, наступного після засідання апеляційного суду дня, Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя ухвалила «відмовити у відкритті дисциплінарної справи за скаргою адвоката Тетяни Рички стосовно суддів Дніпровського апеляційного суду Тетяни Куценко, Миколи Макарова, Ельвіри Демченко». Таке ж дійство сталося і 20 жовтня 2020 року, за скаргою на цих суддів Інни Федоренко, траплялося таке й раніше. Чи не буде подана і цього разу супліка, вже третя за один рік? І чи не забагато скарг, у тих самих

суддів, від різних адвокатів, проте з однаковим фіналом» у Вищій раді правосуддя?

Ключ порядку денного

Судова система України є предметом уваги потенційних інвесторів. З нагоди Дня Європи посол ЄС в Україні Матті Маасікас 9 травня зазначив: «судова реформа залишається ключем для всього порядку денного реформ в Україні та найважливішим фактором її економічного розвитку. Оскільки вже не загальна корупція, а саме вади судової системи є головним фактором, який стримує та відлякує інвесторів від вкладення грошей в Україну. Судова система - це щось таке, що не було реформоване в Україні за всі 30 років її Незалежності». Періодично нагадує перезрілу проблему і президент України Володимир Зеленський. У березні на Всеукраїнському форумі «Україна 30. Розвиток правосуддя» він заявив:

- Я можу запевнити, ми налаштовані втілити усі необхідні кроки для успішної реформи, щоб в Україні нарешті працювали лише чесні, незалежні,

справедливі суди. Суди, де визначальною буде буква закону, а не цифра у конверті, де закон один для всіх – і всі рівні перед законом. Це рішення ми втілимо у життя.

Коли ж це станеться? Згадаймо, обіцянка швидкої судової реформи була ще 2019-го. А поки діюча монобільшість вкотре озвучує давні наміри, Оксані Буханець доводиться оббивати вже київські судові пороги.

- Щоразу думаю – оце все, перемога, після кожного судового засідання, - гірко зазначає Оксана Миколаївна. - Подали з адвокатом заяви до поліції та прокуратури про підробку документу. Але опоненти ніяк не хочуть розривати договір оренди, який мій батько не підписував. А орендарі досі навіть копійчаної орендної плати за 2020 рік не видали. Направили касаційну скаргу до Верховного суду, дата розгляду ще не призначена.

Боротьба за верховенство права в даній судовій справі триває. В Україні – також.

З 1 липня аграрії зможуть купувати землю без жодних схем

Аграрії України зможуть з 1 липня купувати сільськогосподарську землю без необхідності породжувати якісь схеми, сказав міністр аграрної політики Роман Лещенко. Про це пише propozitsiya.com з посиланням на ukrinform.com.

«Прийняті всі необхідні закони для запуску ринку землі... Зараз ми протягом

місяця приймемо підзаконні акти, які необхідні для запуску ринку землі, забезпечимо через програму фінансування 5-7-9% фінансування для фермерів... І з 1 липня 2021 року ми фактично, згідно графіку, запустимо ринок землі», — зазначив Лещенко.

Він уточнив, що якщо є продавець, готовий продати громадянину України землю, є відповідно задекларований дохід, що дозволяє цю землю купити, якщо земля не обтяжена будь-якою орендою, її можна купити, по ціні не менше нормативно-грошової оцінки. Кожен земельний пай має свою нормативно-грошову оцінку, зазначену в державному акті на землю. Розрахунок може здійснюватися лише в безготівковій формі, за нотаріальним посвідченням, через банківський перерахунок, офіційно, зі сплатою всіх податків.

Міністр нагадав, що понад 60% української землі наразі перебуває в оренді. Купівля землі, яка наразі орендована — це питання переважного права. «Якщо громадянин, в якого є земельний пай в оренді, захоче продати його, він має звернутися з відповідним листом до орендаря, який має переважне право купити цю землю. За два місяці орендар має вирішити, купити пай, чи ні. Якщо ні, то пай можна продати, але повноцінно розпоряджатися цією землею без обтяжень оренди можна буде після того, як закінчиться договір оренди», — пояснив Лещенко.

Також він уточнив, що орендар може за власною ініціативою звернутися до власника землі із пропозицією про купівлю-продаж.

Роман ЛЕЩЕНКО, міністр агрополітики.

Про РЕЙДЕРСТВО

Аграрне рейдерство — це дуже небезпечне явище для економіки країни, яке має суттєвий вплив на зниження інвестиційної привабливості аграрного сектору й загрожує дискредитацією земельної реформи. При цьому через запровадження ринково-гообігу земель сільськогосподарського призначення, проблема подолання аграрного рейдерства зараз стає ще більш актуальною. Перші запобіжні заходи з протидії аграрному рейдерству й запровадженню прозорості в земельній сфері вже реалізовані Верховною Радою України. Зокрема, у 2018–2020 рр. було ухвалено закони щодо протидії рейдерству й захисту прав власності. Поряд з тим, експерти наголошують, що законодавство не встигає зазнавати достатньо швидкої змінності, й це сприяє виробленню рейдерами нових та більш дступних стратегій захоплення сільськогосподарської землі, об'єктів аграрної інфраструктури та інших активів сільгосптоваровиробників. Тож, попри антирейдерські законодавчі ініціативи, тиск рейдерів на дрібних сільгосптоваровиробників щороку лише посилюється. Більш того, за прогнозами незалежних експертів, Україною неодмінно прокотиться хвиля аграрного рейдерства — одразу ж після того, як в країні дозволять купувати і продавати земельні ділянки сільськогосподарського призначення. Небезпека полягає ще й в тому, що рейдерство посягає не тільки на право власності і право здійснення господарської діяльності, які мають гарантуватися державою, а й стосується безпеки середнього життя та здоров'я аграрія, членів його сім'ї та оточення. Успішність же рейдерських атак на аграрні підприємства пояснюється тим, щобільшість власників дрібного аграрного бізнесу вживають недостатніх заходів для захисту своїх активів від можливих посягань загарбників. Зазвичай це пов'язано з тим, що на практиці дрібним і середнім сільськогосподарським підприємствам не вистачає фінансово-матеріальних ресурсів, щоб винайняти професійних захисників і протистояти нападникам під час рейдерського захоплення. Саме тому виникає нагальна потреба у поінформованості аграріїв про вигідні, надійні й ефективні інструменти протидії рейдерам і у сприянні набуттю навичок здорової агресії задля захисту їхнього власного бізнесу.

Але найбільш ефективний спосіб протидії рейдерській атаці — не допустити її проведення взагалі. А це, поміж іншим, передбачає необхідність завчасної ідентифікації вразливих місць бізнесу з подальшим усуненням.

Окремо варто виділити надзвичайно високу зацікавленість у подоланні аграрного рейдерства у місцевих громадах і органах місцевого самоврядування — адже мешканці сільських територій є найбільш вразливими до негативних наслідків рейдерських атак. Тим паче, що на сьогодні доволі актуальним для місцевих громад є питання протидії рейдерському захопленню земель сільськогосподарського призначення, яке відбувається в процесі передачі цих ділянок з державної в комунальну власність.

Таким чином, місцеві громади й аграрії мають стати союзниками, об'єднавши зусилля, знання, досвід і ресурси, виступити єдиним фронтом у боротьбі з рейдерами та протидії рейдерським захопленням.

Загалом викорінення аграрного рейдерства як небезпечного явища сприятиме аграрному підприємству. Тому треба розуміти, як починається ще сама підготовка до захоплення.

Так, збір інформації про підприємство — потенційну жертву відіграє важливу роль у плануванні рейдерської атаки. Адже на цьому етапі вивчається ринкова ситуація й визначаються об'єкти, що є найбільш привабливими та незахищеними для злочинців.

Вже на цій стадії є досить великий набір інструментів для запобігання рейдерському захопленню. Але проблема в тому, що єдиної універсальної стратегії превентивного захисту для всіх не існує, як не існує типової схеми захоплення.

Знову про Закон 2194

26.05.2021 був опублікований, а 27.05.2021 року набрав чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення системи управління та дерегуляції у сфері земельних відносин» від 28 квітня 2021 року № 1423-ІХ (всі ми його добре знаємо, як законопроект № 2194).

Відповідно до вказаного Закону внесені зміни до 34 законодавчих актів України, зокрема, до шести кодексів України та до багатьох законів України.

Найбільше змін зазнав Земельний кодекс України. Також зміни торкнулися Водного та Лісового кодексів, кодексу України про надра, Цивільного кодексу України та Кодексу про адміністративні правопорушення.

Список Законів України, до яких були внесені зміни, дуже великий. Всі ці Закони відіграють важливу роль у нашому житті, роботі, а в тому числі і в питаннях землеустрою. Це такі, як: «Про топографо-геодезичну і картографічну діяльність», «Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)», «Про охорону земель», «Про оренду земель», «Про оцінку земель», «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень», «Про природно-заповідний фонд України», «Про охорону культурної спадщини», «Про Державний земельний кадастр».

Відповідно до вказаного Закону:

- Держгеокадастр та його територіальні органи передають повноваження розпоряджатися землями державної власності сільськогосподарського призначення за межами населених пунктів до відповідних рад.

- проте за Держгеокадастром та його територіальними органами залишаються повноваження з організації та здійснення державного контролю за використанням та охороною земель у порядку, встановленому Законом.

- пунктом 24 розділу Х «Перехідні положення» Земельного кодексу України встановлено, що до державної реєстрації права комунальної власності на земельні ділянки державної власності, що передаються у комунальну власність, органи виконавчої влади, що здійснювали розпорядження такими земельними ділянками, не мають права здійснювати розпорядження ними.

- сільським, селищним, міським радам надані повноваження з розпорядження всіма землями державної власності, які розташовані за межами населених пунктів у межах відповідних територіальних громад, крім земель, які залишаються у державній власності (органи державної влади, державні підприємства, землі оборони, землі лісгосподарського призначення, землі природо-заповідного фонду і т. д.).

- більш суворіші стали вимоги під час прийняття радами рішень у випадках безоплатної передачі земель комунальної власності у приватну — рішення має бути прийняте не менш як двома третинами голосів депутатів від загального складу ради (ця вимога не стосується земельних ділянок, що перебувають у користуванні громадян та при передачі земельної ділянки власнику розташованої на ній жилого будинку, іншої будівлі, споруди)

- дозволено продовжити (завершити) процедуру приватизації або оформлення права користування земельними ділянками, якщо вона була розпочата на підставі дозволів на розроблення документації із землеустрою, отриманих до набрання чинності вказаного Закону. Тобто дозволи на розроблення документації із землеустрою щодо земельних ділянок державної власності, які переходять у комунальну власність, є чинними.

- відповідно до Закону № 1423 державний контроль за використанням та охороною земель усіх

категорій та форм власності здійснює Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин.

- державний контроль за використанням та охороною земель також здійснюють виконавчі органи сільських, селищних, міських рад у межах повноважень, у разі прийняття відповідною радою рішення про здійснення такого контролю (вступає в силу через рік).

Що стосується документації із землеустрою то:

- скасовано погодження більшості видів документації із землеустрою територіальними органами Держгеокадастру та іншими органами, які були зазначені у ст. 186 та 186-1 Земельного кодексу України.

- статтю 186 викладено в іншій редакції, а статтю 186-1 — виключено

- скасовано державну експертизу землепорядної документації

Що стосується господарської діяльності власників чи землекористувачів на земельних ділянках:

- скасовано спеціальний дозвіл на зняття та перенесення ґрунтового покриву земельної ділянки (дозволено здійснювати зняття та перенесення ґрунтового покриву земельних ділянок виключно на підставі розробленого у встановленому законом порядку робочого проекту землеустрою).

- переміщення ґрунтового покриву (родючого шару ґрунту) у межах однієї і тієї самої земельної ділянки, призначеної для ведення особистого селянського господарства, ведення садівництва, будівництва і обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка), індивідуального дачного будівництва та будівництва індивідуальних гаражів, дозволено здійснювати без розробки робочого проекту землеустрою.

- зміна цільового призначення земельних ділянок, що не належать до державної чи комунальної власності, здійснюється сільською, селищною, міською радою.

- порядок зміни цільового призначення особливо цінних земель залишився майже незмінним.

- розроблення агрохімічного паспорта не є обов'язковим під час передачі земельної ділянки у власність та користування.

- внесені зміни до ЗУ «Про Державний земельний кадастр», зокрема щодо принципу екстериторіальності у здійсненні державними кадастровими реєстраторами державної реєстрації земельних ділянок.

- земельні ділянки, що вважаються комунальною власністю територіальних громад сіл, селищ, міст відповідно до цього пункту і право державної власності на які зареєстроване у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно, переходять у комунальну власність з моменту державної реєстрації права комунальної власності на такі земельні ділянки.

Перехід земельних ділянок із державної власності у комунальну власність не є підставою для припинення права оренди та інших речових прав, похідних від права власності на такі земельні ділянки.

Внесення змін до договору оренди, суперфіцію, емфітевзису, земельного сервітуту із зазначенням нового органу, що здійснює розпорядження такою земельною ділянкою, не вимагається і здійснюється лише за згодою сторін договору.

Додаткову інформацію щодо внесених змін до земельного законодавства ви зможете отримати долучившись до прямого ефіру онлайн приймальні Земельного фонду України.

З приводу вказаної теми та інших тем, які стосуються земельних відносин, ви завжди можете звернутися до фахівців Земельного фонду України та отримати зважену, обґрунтовану та актуальну відповідь, консультацію чи пораду.

**Дню
ЖУРНАЛІСТА
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ**

**Неписані історії
Миколи НЕЧИПОРЕНКА**

Слова мов горобці, яких ніхто і не ловив

Відразу хочу запевнити, що я дуже поважаю радіо. Маю на увазі радіомовлення. І радіожурналістів серед моїх друзів вистачає. Але сам пережив немало прикрих хвилин, коли колись майже три роки працював на обласному радіо у Донецьку. Всі мої неприємності були пов'язані з тим, що потрапив туди після кількарічної практики в редакціях газет. В моєму розумінні професійний рівень журналістики в друкованому виданні і на радіо виявився надзвичайно відмінним. Як небо і земля. На радіо не обов'язково чи принаймні не завжди треба було ламати голову, виношувати і осмислювати теми, працювати над словом та стилем. Підставляй мікрофон, розбалакуй того чи іншого співрозмовника, приміром шахтаря-передовика або металурга – і ось тобі готовий радіонарис чи радіорепортаж. Іншими словами, трохи примітивною і навіть халтурною сприймав я роботу в редакції громадсько-політичних передач обласного радіо. Те, що тамтешні мої колеги малювали ледве не блискучими творчими досягненнями, оцінював інакше. І не приховував свого розчарування. Що, ясна річ, не минало для мене безслідно. Втім, зараз я взявся за перо зовсім не задля того, аби навздогін ще раз повтішатися над колегами з радіоредакцій. Хоч актуальність такого погляду, як на мене, навіть зростає. Сьогодні ж бо і в газетну практику нахраписто проникла так звана "диктофонна" журналістика. Знову думати не треба, вникати тим паче – дослівно друкуй сказане іншими, і весь клопіт. Від цього, не сумніваюся, користі менше, ніж шкоди. То тим паче мій спогад про одну зухвалу витівку на Донецькому радіо буде, надіюся, доречним. Редакцією громадсько-політичних передач завідував тоді там Микола Ладановський – теж усім своїм еством газетяр. Він теж не терпів, навіть гнівився і дратувався, коли невірзани, але переповнені

голосами – магнітофонними записами співрозмовників – передачі видавалися за епохальні. Це нас об'єднувало. Але й робило "білими ворогами" в дружному колективі радіожурналістів. Якщо і не більмом на оці усіх. За вдачею Ладановський же був значно бурхливішим та нестриманішим від мене, тому протестував на кожному кроці. Особливо коли доволі добротний, але "безголовий" його текст зараховували до невдач. Ще Микола Ладановський вважав радіопередачі голосами волаючих у пустелі. Коли наші слова такі горобці, яких ніхто й не ловив, не ловить та не збирається ловити. Себто ніхто уважно не слухав пустопорожню балаканину на економічні чи політичні теми в ефірі. Інша річ – газетні публікації. Їх читають, на них зважають або й реагують. А тут вилетіло – і ніякого сліду. Лови вітра в полі. Ось за такі обидні для радіокласиків переконання Ладановського й погортів лаяли та гудили. Мабуть, що й недолюблювали, а то потайки й зневажали. І саме Микола Ладановський вирішив довести колегам, що він не помиляється. Це була його ідея, котра, як на ті часи, межувала з авантюрою і ризиком. Загрозувала фатальними чи серйозними наслідками. А вже мене, багату молодшого від себе, він залучив у змову. Точніше, у спільника і співвиконавця. А я, каюся, охоче

погодився. Сталося так, що десь за півроку до цього Ладановський готував велике радіоінтерв'ю директора знаменитого Новокраматорського машинобудівного заводу. Який випускав роторні екскаватори для рудників відкритого добутку корисних копалин. А пізніше, через два-три місяці потому, я теж побував у Краматорську. Привозив звітні радіонарис про конструкторів унікальних екскаваторів. То тепер, володіючи ситуацією на підприємстві, з ініціативи Ладановського ми й сили та разом підготували ще одну передачу. На цей раз про науково-технічний прогрес на винятковому заводі. Але суто критичну. Навіть нищівно критичну. Щурки на щурці не залишили від передового заводу. Стверджували, що, навпаки, завод плентається у хвості прогресу. Що задовольняється учорашнім днем і про майбутнє не печеться. Поганий, дуже поганий, коротше, завод, і квит. І його керманічі погані. Після такої критики у ті часи звільняли з роботи або й забирали партквитки. Як ви зрозуміли, ми дійсно вткнули щось, м'яко кажучи, безглузде. Бо всі факти, цифри та ситуації, котрі неначе давали нам підстави сумніватися в непогрешимості заводу, вигадали. Висмоктали, як говорив Ладановський, з пальця. Ще точніше, придумали і набрехали. Намалодили сім мішків гречаної вовни. Видавали за правду те, чого

не було і бути не могло. А поряд зі справжніми прізвиськами інженерів, конструкторів і начальників цехів називали і вигадані прізвиська начальників дільниць, майстрів та робітників. Тоді модно було, щоб рядові робітники розвінчували своїх безталанних начальників, різали правду-матінку...

- І от якщо тепер на цю передачу ніхто не відгукнеться, - говорив Коля Ладановський, - якщо її ніхто не почує в п'ятимільйонній області, це й означатиме, що я не помиляюся. Що радіо ніхто не слухає. Що пропаганда в радіоефірі – як мертвому припарка, а ми працюємо на вітер, в холосту. І нічого корчити з себе тих, хто ніби формує громадську думку. - А якщо завтра підніметься переполох і гам, - обережно намагався я його зупинити, - що радіо незаслужено передало наклеп, брехню і пасквіль на хороший завод? Нам же ніхто такого не пробачить. Нам же в першу чергу і не поздоровиться. Хто-хто, а заводчани будуть обурені та ображені і не залишать цього без наслідків. Уявляєш, як з нами розправляться? - Не бійся, я ні трохи не сумніваюся, що все обійдеться, - заспокоював мене і себе Ладановський. І ось ця авантюрно-вигадана, навмисне неправдива, але дійсно дуже гостро-«викричальна» передача вийшла за програмою – в обідній час о 13-й нуль-нуль - в радіога-

зеті "Голоси Донбасу". Ми з Ладановським того дня на всякий випадок обоє виїхали у відрядження. А наступного ранку, появившись на роботі, придивлялися до колег: чи ніхто нічого ще не знає? Чи вже шило випало з мішка? Та з острахом чекали розв'язки. Та минув і цей день, і наступний – тихо, як у вусі. Минув і третій, і четвертий, і п'ятий день – ніхто нічирк. Ніхто не обурювався і не протестував, ніхто і в обком не скаржився. Наче геть дошкульна, але безпідставна критика і не лунала в ефірі. Зате підоспіла чергова редакційна "літучка". На ній сам головний редактор Василь Петрович Кахно розхвалив нас за прекрасну, глибоко аналітичну і принципову передачу. Отаких нам, сказав він, і не вистачає, отакі нам і потрібні. Тільки такі передачі, продовжував Кахно, роблять честь обласному радіо та неодмінно прислужаться посиленню науково-технічного прогресу в усьому індустріальному донецькому краї! Ми ж ще з тиждень чекали, що вигадана розповідь в радіоефірі кінець-кінцем кимось буде викрита. Але наскільки мені відомо, цього ніхто не зробив і до цих пір. Передача справді невпійманим горобцем вилетіла у простір і загубилася у ньому назавсім. Все одно, що пролунала в порожнечу. Років через десять потому з Ладановським ми зустрілися у Києві. На якусь велику нараду, яку проводив для журналістів республіканських видань ЦК КПУ, я приїхав як власкор у Дніпропетровській області газети "Радянська Україна", а він як власкор у Донецькій "Правди України". І за чаркою ми вперше призналися-повідали колегам з інших областей про свою "нерозумну витівку молодості". То нам не повірили. Але це правда. Йй-Богу. Сьогодні ж це зайвий раз свідчить, що радянська пропаганда свого часу часто-густо була формальною, на яку народ нуль уваги звертав.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф. 109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити
«Фермер Придніпров'я» можна
у будь-якому поштовому відділенні
області до 25 числа щомісяця.
Передплатний індекс 60092.